

Oslobodena teritorija

Žarko je u subotu zakasnio dobrih deset minuta. Kao i svakog dana, trebalo je da se nađemo tačno u deset, ispred samoposluge na ćošku, ali njega nije bilo, pa sam ka Ušću krenuo sam. Posle nekoliko koraka čuo sam ga kako me zove. Iako mi je čitavih osamdeset godina, još uvek dobro čujem. Zaustavio sam se da ga pričekam. Bez obzira što je dve godine mlađi, Žarko je mnogo kljakaviji, pa mu je potrebno tri minuta više da se dovuče od samoposluge do semafora. Za razliku od mene, on je skoro čitav Drugi svetski rat proveo u četnicima. U leto četrdeset četrte, bacio je pušku i uniformu i vratio se u svoje rodno selo. Zatim su ga naši mobilisali i poslali na Sremski front gde je, kako kaže, najviše vremena proveo na jednom drvetu izbegavajući borbu. Posle se preselio u Beograd, a sredinom osamdesetih dobio je stan na Novom Beogradu, dva ulaza od mene. Upoznali smo se u jesen, 1993, dok smo čekali u redu za mleko. Tada je već uveliko živio sam, pošto mu je žena četiri godine ranije umrla od raka. Žarko nikad ne propušta priliku da pljuje

po komunistima, što meni kao prvoborcu NOB-a nije baš pravo, no, računam da je Žarko matoro gubitničko zakeralo pa kao sila pobjednica mogu i da mu progledam kroz prste.

Svakog dana Žarko i ja se nalazimo kod samoposluge i idemo do Ušća. Onda se šetamo pored reke, na potezu od hotela *Jugoslavija* do Brankovog mosta i nazad. Milka, moja ratna i životna drugarica, često kaže kako će me te šetnje ubiti, pošto ponekad traju i duže od dva sata. Nekad pada kiša, nekad pada sneg, a nekad ume da bude i trideset stepeni u hladu. No, Žarko i ja junački šetamo svakog prepodneva. Napravili smo pauzu samo u novembru 1998, pošto sam morao da operišem kilu, ali drugih izostanaka nije bilo. Šetali smo svakodnevno, čak i kad su nas bombardovali NATO fašisti.

Pitao sam Žarka zašto je zakasnio, pošto, iako četnik u duši, nije imao taj običaj. Rekao mi je da mu je tog jutra u kuću banuo unuk, takođe Žarko. Rekao mi je da mladi Žarko izbegava služenje vojske, da ga *banda crvena* proganja, pa se sakrio kod dede. Pitao sam ga na kakvu crvenu bandu misli, s obzirom na to da smo duboko zašli u 2001, a on mi je objasnio da su „svi ti žbirovi potomci crvenih žbirova koji su njega oterali na Sremski front da tamo zamalo pogine“. Pregovarao je izvesno vreme s unukom ko će gde da spava, ko će kad da pere sudove i ko će kad u kupovinu, a kad su utanačili da će unuk Žarko spavati u dnevnoj sobi, a deda Žarko ići u kupovinu i prati sudove, Žarko (unuk) je legao da spava, a Žarko (deda) je pošao da se nađe sa mnom.

„Ja bih sve te dangube poslao na Kosovo“, rekao sam Žarku, pre svega da ga iznerviram.

„Đubre crveno. Nije mi jasno zašto uopšte bageljam s tobom po ovoj zimi“, odgovorio mi je.

Iako je bilo proleće, u deset i petnaest tog prepodneva bilo je jedva pet stepeni, a sa severozapada je duvao gadan vetar.

Nekoliko minuta potom, pokraj onih omladinskih splavova blizu ostataka hotela *Jugoslavija*, sreli smo Ljubu, majora JNA u penziji i Dragoša, zastavnika JNA, isto u penziji. Ljuba je bio namrgođen, a vetar mu je sede šiške gurao u oči. Dragoš je takođe bio namrgođen. Nabio je kačket na nos i škrgutao je zubima, a sa Žarkom ni ovog puta nije hteo da se rukuje zbog njegove kontrarevolucionarne prošlosti. Meni je salutirao, a ja sam mu otpozdravio.

Taj Dragoš je priča za sebe. Bio je prvoborac kao i ja, obojica smo prošli Užičku republiku, Sutjesku i oslobađali smo Beograd, ali smo se upoznali tek ovde na Ušću, 1995. u jednoj od mojih i Žarkovih šetnji. Kao što sam ja stalno vukao Žarka sa sobom, tako je i Dragoš sa sobom vukao Ljubu. Dragoš je za vreme NOB-a dogurao do čina pukovnika, a onda je iz razloga o kojima nije želeo da govori bio ražalovan, pa je u penziju otišao jedva sa činom zastavnika. Bio je pravi fanatik, revolucionar, redovno je posećivao mitinge u organizaciji SPS-a i bučno podržavao Miloševića. Nije da mi Milošević nije bio drag, ali na mitinge nikada nisam išao.

Kad su NATO sluge izvršile oktobarski prevrat, Dragoš se neko vreme nije pojavljivao, a Žarko je svakog dana Ljubu i mene uporno zajebavao. Pokušavao je da nas isprovocira, ali mogu vam reći da se nisam bogzna kako nervirao. Koliko sam mogao da primetim, ni Ljuba se nije nervirao, ali smo glumili da se nerviramo i svađali smo se sa Žarkom, pre svega da bi nam vreme brže prošlo. Mesec dana posle prevrata, Dragoš se ponovo pojavio. Bio je namrgođen, kukao je zbog Slobine zle sudbine, a Žarko i on su se redovno svađali. Nisu se svađali iz zajebancije, već istinski. Nekoliko puta su čak pokušali i da se potuku. U ponedeljak se nismo svađali. Prošlo je dosta vremena od prevrata, pa se ta tema malo izlizala. Najveći deo vremena smo ćutali, osim što je Dragoš

jednom psu lotalici rekao: „Govnjivo pseto, beži mi s očiju!“ Taj pas nas je pratio još desetak minuta, a zatim je otišao ka ostacima zgrade Centralnog komiteta.

U utorak, tačno u deset, Žarko i ja smo se našli kod samoposluge i krenuli ka Ušću. Iako je prethodnih dana bilo veoma hladno, uz jak vetar, u utorak je, u deset pre podne, bilo čak petnaest stepeni, a vetar je izostao. Ljuba i Dragoš sedeli su na klupici i čekali nas. Dragoš se ponovo nije pozdravio sa Žarkom. Krenuli smo lagano ka Brankovom mostu. U jednom trenutku, primetili smo kako ka nama idu četiri psa bez ogrlice. Dva su bila žuta, jedan je bio siv, a jedan potpuno crn. Kad su nam se približili na nekih deset metara, Dragoš je otkopčao mantil i iz pojasa izvadio pištolj. Pre nego što smo uspeli da reagujemo, zapucao je. Ispalio je šest ili sedam hitaca, a kad je završio, sva četiri psa beživotno su ležala na stazi.

„Šta bi, šta to bi?!“, vikao je Žarko, sav unezveren. Ti četnici nikada nisu mogli da podnesu borbu.

„Tih prokletih kučkinih sinova ima previše“, rekao je Dragoš. „Ugrožavaju nam životni prostor. Ako ovi NATO banditi što su osvojili vlast ne umeju da im stanu na put, ja umem! Ko je sa mnom!?“

Ljuba i ja smo složno podigli ruke. Da budem iskren, tog trenutka mi je ideja o tamanjenju pasa lotalica iz ličnog naoružanja delovala veoma primamljivo. Konačno se nešto dešavalo. Dragoš nam je naložio da sledećeg dana svi pone-
semo svoje pištolje kako bismo šetalište potpuno očistili od neprijateljskih psećih bandi.

Zanimljivo je da se u sredu, kod samoposluge, tačno u deset, pojavio i Žarko, iako je prethodnog dana delovao prilično smrknuto zbog Dragoševe ofanzive na pse lotalice. Pitao sam ga da li je poneo oružje, a on mi je pokazao pištolj koji je dobio od unuka Žarka, a za koji unuk nije posedovao

dozvolu. Kad smo se našli sa Ljubom i Dragošem primetio sam da je vreme još toplije nego prethodnog dana. Dragoš je iz džepa izvadio papir istrgnut iz sveske, na kom je hemijskom olovkom bio nacrtan plan našeg šetališta. Na velikom kvadratu s leve strane pisalo je *Jugoslavija*, a pored dve uzdužne linije na samom desnom kraju papira, pisalo je *most*. Mapa fronta je bila prilično verno nacrtana – videlo se da je Dragoš bio iskusan ratnik. Na nekoliko mesta bili su nacrtani krstići.

„Pazite ovamo!“, rekao je zapovedničkim tonom Dragoš. „Ovo ovde je naše šetalište, a krstićima su obeležena mesta na kojima se neprijatelj obično okuplja. Procenjuje se da im se broj kreće od deset do dvadeset, ne računajući četiri koja sam juče eliminisao. Kao što vidite, neka od obeleženih mesta se nalaze i u okviru objekta Rečne mornarice. Bez obzira na to, izvešćemo desant i na to mesto i pobiti sve na šta nađemo. Pritom, naravno, mislim na pse, a ne na vojnike. Jel jasno?“

„Jasno!“, viknuli smo nas trojica uglas i sve je podsećalo na dobra stara vremena, zbog čega sam osetio slatko golicanje u grudima. Dragoš je naredio pokret i laganim tempom počeli smo da napredujemo ka Brankovom mostu. Pre nego što smo stigli do kasarne Rečne mornarice, naleteli smo na dva psa. Dragoš je pripucao, no usmrtio je samo jednog. Drugi je, kevući, umakao u pravcu jug – jugoistok.

Dogovorili smo se da u krug kasarne uđemo tako što ćemo preskočiti ogradu, pošto smo se složili da nas stražar na glavnoj kapiji verovatno ne bi pustio. Preskakanje ograde, bez obzira što je bila visoka jedva sedamdeset centimetara, bilo je pravi pakao. Naravno, Žarku je taj podvig najteže pao. Čim smo se našli s druge strane, opazili smo grupu od osam do deset pasa srednje veličine. Dragoš je naredio da otvorimo vatru.

Ispalili smo nekoliko desetina hitaca i neprijatelji su uskoro, svi do jednog, ležali mrtvi na travi. Prišli smo im i izbrojali ih. Bilo ih je deset, a s onim koga je pre nekoliko minuta ubio Dragoš – jedanaest. To je značilo da je dobar deo ofanzive uspešno završen. Napunili smo oružje i spremili se da napustimo mesto bitke, kad smo iza sebe čuli glas koji je uzviknuo: „Šta radite to? Dole oružje!“

Iza nas je stajao stražar s uperenom automatskom puškom. Nismo stigli ni da izbrojimo do tri, a Dragoš je pucao u stražara i ubio ga na mestu.

„Šta to uradi, crni Dragoše?“ zavapio je Ljuba.

„Čut tu. Ovaj bi nas bez razmišljanja sve pobio. Znam ja takve. Ubiju nekog dok su na straži, pa onda dobiju nagradno odsustvo. Nego, sad možemo očekivati da će naići i ostali. Moramo da odlučimo: ili ćemo izvršiti proboj u zgradu u kojoj se nalaze i sve ih pobiti, ili ćemo pristupiti povlačenju preko ograde. Šta kažete?“

Prvi se javio Žarko:

„Ja sam za to da ih sve pobijemo. Ti crveni banditi nas terorišu već šezdeset godina!“

„Pazi šta pričaš. Zbog toga možemo i da te streljamo“, odbrusio mu je Dragoš.

„A zašto ih ne bismo zarobili?“, pitao je Ljuba.

„I šta da radimo s njima? Ovo nije običan rat. Niko nas neće prihvatiti kao zaraćenu stranu, već će nas sve proglasiti teroristima. S tolikim zarobljenicima na grbači ne bismo daleko dogurali. Nijedno kućište više ne bismo eliminisali. Ja, kao i drug bivši četnik, mislim da bi trebalo sve da ih pobijemo“, rekao je Dragoš.

Dragoš mi je naredio da čuvam stražu, a Ljuba i Žarko su pošli s njim na zadatak. Čudno mi je bilo što se, osim stražara, nijedno uniformisano lice nije pojavilo, a toliko smo pucali.

Moji saborci su ušli u zgradu. Nije ih bilo nekoliko minuta, a iz prostorija se nije čuo nikakav zvuk. Napokon, iz zgrade je izašao Žarko, naoružan do zuba. Oko pojasa mu je visilo nekoliko bombi, a u rukama je držao dve automatske puške. Na svakoj su bila po tri šaržera, međusobno povezana selotejpom.

„Unutra nema nikog. Izgleda da su onog majmuna ostavili da im čuva kasarnu. Serem im se ja na takvu vojsku. Poslužio sam se malo, a jednu sam uzeo i za tebe. Na!“, dobacio mi je pušku. Bila je teška kao tuč, jedva sam je držao, ali nisam smeo to da pokažem, kako mi se Žarko ne bi smejavao. Izgledalo je kao da on svoju nosi s lakoćom.

„Za kralja i otadžbinu!“, izgovorio je odsečno, pogledavši ka nebu.

Odmah potom, iz kasarne su izašli Dragoš i Ljuba. Ljuba je nosio mali minobacač i džak u kom su se nazirali sanduci s minama. Jedva ga je vukao. Nije mi bilo jasno kako ćemo sve to izneti iz kasarne, a da nas neko ne opazi. Dragoš je nosio puškomitraljez, a redenici s mecima bili su mu na ramenima. Izgledalo je kao da je izašao pravo iz 1944.

„Komandujem povlačenje automobilom!“, izgovorio je Dragoš i krenuo ka belom opelu askoni sa vojnim tablicama, koji se nalazio u dnu dvorišta. Potrpali smo naoružanje u gepek i krenuli. Vozio je Dragoš, a ja sam sedeo do njega. Na zadnjem sedištu su bili Ljuba i Žarko koji je pevušio *Spremite se spremte četnici*, i sve nas nervirao.

Tada sam prvi put video gde stanuje Dragoš, a to je bilo čak u Bloku 64. Prosto je neverovatno da je svaki dan odatle šipčio, ne bi li se šetao po Ušću. Ispostavilo se, doduše, kako je veoma zgodno što je tamo stanovao, jer je imao garažu u kojoj smo parkirali askonu.

Bila je to garaža pravog revolucionara. Na zidovima su bile izlepljene Lenjinove i Staljinove slike. Bilo je i nekoliko

slika iz NOB-a, a na jednoj je Dragoš čak bio u društvu druga Starog. To je bilo slikano u nekoj šumi, usred rata. Dragoš je tada imao brkove, ali ga je odavao pogled fanatika, koji ga je krasio i ove srede. Pored slika, na zidovima su bile i velike mape Beograda, SFRJ i Evrope, doduše stare barem trideset godina. U garaži je bilo i nekoliko kanti s benzinom. Naoružanje smo ostavili na podu, a onda smo se popeli kod Dragoša u stan, da napravimo dalji plan ratovanja. On je živio sam u jednosobnom stančiću, koji, za razliku od njegove garaže, nijednim svojim delom nije ukazivao na to ko u njemu živi.

Sastanak nije dugo trajao, pošto se bližilo vreme ručku, a Ljuba je u dva navrata zamalo zaspao.

„Ovako“, započeo je Dragoš, „danas smo bili dobri. Ubili smo jedanaest neprijateljskih pasa, jednog neprijateljskog vojnika, zarobili smo dve automatske puške, jedan puško-mitraljez, deset ručnih bombi, jedan minobacač i veću količinu municije. Predlažem da sutra napravimo pauzu, pošto će neprijatelj verovatno napraviti medijski cirkus povodom naše velike pobede. Nalazimo se kod hotela *Jugoslavija* u uobičajeno vreme. Nemojte da nosite oružje, sutra ćemo delovati iz ilegale.“

Ne znam koliko je bilo logike u tom govoru, ali Dragoš je delovao kao veliki komandant i činilo nam se da ćemo promeniti čitav svet. Osećali smo se skoro kao momci. Dogovorili smo se da se sledeće ratno savetovanje održi posle sutrašnje šetnje, u Žarkovom stanu, s obzirom na to da smo Ljuba i ja bili oženjeni, a Žarko nije imao nikog, osim unuka dezertera i verovatno narkomana, koji ga je, u krajnjoj liniji, i snabdeo prvobitnim naoružanjem.

Kad sam došao kući, Milka me je dočekala sva uzbuđena. Rekla mi je da su ubili nekog vojnika tamo gde se ja šetam i pitala me šta znam o tome. Ja sam joj rekao da smo se danas,

mimo običaja, šetali ka Zemunu, a ne ka mostu i da ništa nisam video. Naš poduhvat je bio prva vest u *Dnevniku* u pola osam. Dragoš je bio u pravu, jer su svi ono što se desilo pripisivali šiptarskim teroristima. Očigledno niko nije sumnjao na nas četvoricu, a niko nije pomenuo ni odstreljene kućice. U petnaestom minutu *Dnevnika* sam zaspao.

U četvrtak smo se šetali uobičajenom trasom, a zanimljivo je da se ništa posebno nije dalo primetiti. Čak je i kasarna izgledala uobičajeno. Nikakvog pojačanog prisustva vojske nije bilo. Nismo videli nijednog psa lotalicu. Dovedi smo jedan deo zemlje u red. Dragoš je bio zadovoljan, Ljuba je bio zadovoljan, ja sam bio zadovoljan, čak je i Žarko bio zadovoljan. Na povratku, Dragoš nam je predložio da odemo na jedan od splavova kod ostataka hotela *Jugoslavija* i popijemo po čašicu votke. Tamo su se okupljali sve sami probisveti, delinkventi i kurvice, cene pića su bile verovatno u visini naših penzija, tako da niko od nas nije bio oduševljen ovom idejom. No, Dragoš je bio uporan, izjavio je da je to naređenje, i dodao da on časti.

Otišli smo na jedan od splavova i seli za sto u samom ćošku. Kao što sam i pretpostavio, za ostalim stolovima sedeli su sve sami kratko podšišani dripci, koji su to malo kose terali napred. U moje vreme, takve frizure nosile su samo mentalno zaostale osobe. Devojke koje su sa njima sedele bile su sve same uspijuše, bez sisa, bez dupeta, bez ičega zbog čega bi ih neko mogao nazvati ženama. Nije prošlo ni pet minuta, a već su počeli s dobacivanjem. Štosovi o staračkom domu, izlappelosti, gerijatriji, groblju i babama. S takvom omladinom idemo pravo u propast.

Jedan bandoglavi je posebno prednjačio u dobacivanju. Bio je obučen u crno, imao je nekakve pederske špicaste cipele, a bio je u društvu dve nafrakane šmizle tankih nogu i

velikih usta. Glasno se smejao i neprekidno nas je zajebavao. „Groblje, leševi, groblje, leševi, smrt, lopate, groblje, mlitave kite, leševi, groblje, smrt, smrt.“ Stvarno je bio naporan. Njegove šmizle su se kikitale. Bili smo nenaoružani i nemoćni. Pogledao sam u Dragoša, koji je bio sasvim smiren. A onda je napasnik s jednom od devojaka otišao u klozet. Dragoš je pošao za njima.

„Ej, gde ćeš?“, pitao ga je Žarko, ali Dragoš kao da ga nije čuo. Posle četiri minuta, vratio se i dao nam znak za pokret. Svima nam je laknulo, pošto boravak na splavu nikome od nas nije prijao.

Otišli smo kod Žarka kući, a tamo nas je dočekao njegov unuk Žarko. Bio je to mlad momak, mlađi nego što sam očekivao, neobrijan, kratke kose, tih i miran. Ali, sa zlatnim lancem oko vrata. Najverovatnije narkoman, kao što sam već pretpostavio. Čim smo došli, on je izašao iz stana. Dragoš je odmah prešao na stvar.

„Ovako... Mislim da je došlo vreme da proglasimo deo šetališta od hotela *Jugoslavija* do Brankovog mosta oslobođenom teritorijom. Znam da zvuči pomalo blesavo, ali neka to bude najpre ovako između nas, a kad prođe vreme... ko zna... možda doživimo da taj prostor i zvanično proglasimo oslobođenom teritorijom. Pse smo potamanili, ono što je preostalo verovatno je pobešlo s naše teritorije ka opštini ili ka 'kaplarima'. Vojsci smo pokazali ko je gazda...“

„A oni magarci sa splavova?“, pobunio se Žarko.

„Ništa se ti ne sekiraj. I njima će doći kraj. Zasad radimo u ilegali, ali s obzirom na to koliko je ova država jedna i bedna, uz malo sreće, uskoro ćemo oslobođenom teritorijom marširati u uniformama, a naša zastava će se vijoriti kraj ugašene Večne vatre. Ja sam mislio da je najbolje mesto za zastavu tamo.“

„A kakvu zastavu bi ti da besiš?“, pitao ga je Žarko.

„Jugoslovensku, sa petokrakom, naravno. Jel imaš nešto protiv?“

„Kako ne bih imao, pa ta petokraka i taj Tito su upropastili srpski narod!“

„Petokraka je uništila skoro sav kukolj u srpskom žitu.“

„E nije!“

„E jeste!“

Žarko je skočio, skočio je i Dragoš. Skočili smo i Ljuba i ja da ih razdvojimo.

„Šta vam je, ljudi, kakva zastava, kakva petokraka? Pre ćemo umreti nego što ćemo postići nešto više. Dovoljno smo i dosad uradili. Pokazali smo da nismo za bacanje. Nastavićemo da delujemo iz ilegale. Ako nam se neko ne sviđa, eliminisaćemo ga kao one pse. Partizanski. Niko ne sumnja na nas, dobro je ovako. Ne trebaju nam ni zastava ni petokraka!“

Nadahnuće za ovakav govor crpeo sam direktno iz govora koji sam držao na Prvom zasedanju AVNOJ-a, u Bihaću, 1942. i očigledno je upalilo, pošto su i Žarko i Dragoš seli, smirivši se. Na kraju smo se dogovorili da se sutra ponovo naoružamo pištoljima i patroliramo šetalištem u uobičajeno vreme.

Kad sam došao kući, Milka je ponovo bila usplahirena.

„Gledaj, gledaj šta se desilo!“, vikala je i pokazivala ka televizoru. Na vestima su javljali kako se na splavu na kome smo sedeli dogodilo ubistvo. Neko je u toaletu ubio mladog beogradskog biznismena i njegovu još mlađu pratilju. Prekriveni crnim plastičnim mušemama, leševi su ležali na podu. Prikazali su sliku iz lične karte ubijenog. To je bio onaj magarac koji nam je dobacivao „Groblje, leševi, smrt“. Sve je to snašlo njega i njegovu svraku. Biznismen i njegova pratilja bili su ubijeni iz pištolja s prigušivačem. Kamere su snimale

uplakanu namigušu, koja je s ubijenima sedela za stolom pre nego što su nastradali. Pitali su je da li je nešto videla.

„Da... bili su tu neki starci... penzioneri...“

„Nije valjda da su ga penzioneri ubili?“, upitao ju je gotovo podrugljivo reporter.

„Ne kažem da su ga ubili. Kažem samo da su bili tu.“

„A kako su izgledali?“, insistirao je reporter, a ja sam mu, u sebi, opsovao majku.

„Ne znam. Penzioneri svi isto izgledaju.“

„Kao što ste mogli da čujete, dragi gledaoci, prijateljica ubijenih je i dalje u šoku. Ovo je očigledno bila još jedna klasična beogradska sačekuša, a da li će policija uspeti da otkrijeubicu, ostaje nam da vidimo. Studio?“

„Šta ti znaš o ovome? Šta se desilo?“, histerisala je Milka.

„Nemam pojma“, odgovorio sam. „Bili smo kod Žarka u stanu kad se to dogodilo.“

Milka je oduvek znala kada lažem, pa je tako bilo i ovog puta. Ipak, prestala je da zapitkuje.

„Proredi malo te šetnje. Vidiš da je opasno, mogao bi da nastradaš“, rekla je.

U petak smo patrolirali slobodnom teritorijom i sve je bilo u redu. Prolazile su žene s decom, biciklisti, džogeri, ljudi s normalnim kućicama. Dragoš nam je podelio činove. On je bio maršal, čemu se niko nije suprotstavio s obzirom na to da je najveći teret našeg ustanka pao na njegova pleća. A i sam samcit je sredio mladog biznismena i njegovu devojkju. Ja sam bio general, Ljuba pukovnik, a Žarko je dobio čin zastavnika. Najpre se malo durio, ali u suštini, trebalo je da bude srećan što nismo odlučili da ga streljamo. Onda smo primetili kola. Policijska kola. Išla su polako, stazom za pešake. Unutra ih je bilo trojica. Mladi i ošišani na ćelavo. Onaj na zadnjem sedištu sedeo je zavaljen, samo mu je glava virila.

Namrgođeno su gledali prolaznike, kućice na povocima, bicikliste, pa i nas. Kvarili su prolećnu idilu i skrnavili nam oslobođenu teritoriju. Pogledali smo u Dragoša. Smireno je klimnuo glavom. Kad je policijski auto promakao, okrenuli smo se i povadili pištolje. Maršal Dragoš uzviknuo je „Pali!“ i mi smo počeli da pucamo. Zadnje staklo na policijskim kolima raspalo se u paramparčad.